

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

22. září 2013

ZASLAL:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: 1. PARALIPOMENON 5, EZECHIEL 18, LUKÁŠ 15

ZTRACENÁ OVCE & ZTRACENÁ MINCE

Ježíš vyprávěl tři podobenství, jejichž prostřednictvím se snažil vysvětlit posluchačům, nakolik jejich pokání a obrat zpět k Bohu potěší svaté anděly na nebesích. Bůh si nepřeje, aby někdo zemřel, nýbrž chce, abychom se všichni obrátili k Němu a žili (**viz Ezechiel 18:32**). V dnešní kapitole, v Lukášovi 15, nám Ježíš vypráví o mužovi a ženě, kteří oba něco ztratili. Nikdo nemůže vinit ovci z toho, že utekla. Nemá lidský rozum, aby mohla být volána k zodpovědnosti za to, co dělá. Ovce se toulají. Rovněž v příběhu o ženě, která ztratila minci, nemůžeme dávat vinu minci. Není živá. Prozkoumejme blíže tyto dva příběhy a pak se jen ve stručnosti podívejme na „Návrat ztraceného syna“.

ZTRACENÁ OVCE

Pastýř se právě staral o své ovce, když tu se jedna z nich zaběhla. Ovci pravděpodobně od stáda odlákala vidina lepší a šťavnatější trávy. Můžete si snadno představit onu scénu – ovce se pásala s hlavou skloněnou a krok za krokem se vzdalovala. Neměla v úmyslu opustit stádo. Nerozhodla se, že půjde na procházku. Prostě se to stalo – a když zvedla hlavu, nemohla najít cestu zpět! „Aha, tady je skvělá tráva, jen ji trochu ochutnám, a pak se už doopravdy vrátím. Od takové trávy se prostě neodchází, ta je výborná!“ A tak se ona hloupá ovce zatoulala ještě dále.

Milý bratře a sestro, představte si, že jste onou ovci. Nechceme *záměrně* odejít od Ježíše. Pevně věříme jeho nádherným slibům, ale pokud nebudeme velmi pozorní na každém kroku, který uděláme, ohledně každého televizního programu, na který se díváme, ohledně každého přátelství, které navážeme – i my můžeme zjistit, že jsme od Ježíše dále, než bychom měli a chtěli být. Proto je opravdu důležité, abychom každý den četli Písmo. Jak řekl někdo moudrý: nechoďte spát o hladu.

Jsem si vědom toho, že dostáváte tato kázání, protože se pravděpodobně nemůžete snadno či pravidelně stýkat s dalšími bratry a sestrami. Ježíš je tu však pro vás vždy. Tím, co nás může oddálit od Pravdy, je náš životní styl, ne naše izolovanost. Lidé, kteří se rozhodnou denně sledovat násilí, začnou být agresivní. Ti, kteří se stýkají se zloději, ztratí smysl pro čest. Ale těm z nás, kdo nasměřují svou mysl na duchovní cestu, Pán zajistí duchovní potravu, kterou potřebujeme. Bůh nám dal tuto nádhernou knihu, abychom měli k dispozici velmi vyváženou stravu sestávající z povzbuzení, poučení a příkladů.

Vraťme se nyní k podobenství o ztracené ovci. Setmělo se a pastýř usoudil, že je čas sehnat ovce dohromady a spočítat je, než je zavede na noc do ohrady. „96, 97, 98, 99 – ach, kde je ta poslední?“ Ježíš nám říká, že Dobrý pastýř zná své ovce jménem (**Jan 10:3**), a proto hned věděl, která chybí. „Ne, opravdu ji nemohu nechat celou noc venku samotnou. Potřebuje mě. Musím ji najít.“

Zanechal tedy oněch devadesát devět v bezpečí, vydal se do tmy a hledal, dokud nenašel onu chybějící. „Ach, tady je! Zdálo se mi, že ji slyším slabounce bečat. Je tak promrzlá a vystrašená! Pojď sem, maličká! Vezmu tě zpátky k ostatním.“ Pastýř ztracené ovci nevynadal ani ji nepotrestal. Sehnul se tak nízko, jak jen byl schopen, objal to chvějící se chlupaté zvíře, vzal jej na ramena a zatímco se plahočil cestou zpátky ke stádu, prozpěvoval si žalm. Vidíte zde ten úchvatný obraz Ježíše? „*Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal... Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech*“ (**Izajáš 53:4-6**). Sklonil se a byl krutě přibit na kříž. Vzal naše hříchy s sebou do hrobu.

To, že nás přivedl ke svému stádu, ke své církvi, jej stálo život. Izajáš to však komentoval následovně: „*Ale Hospodinovou vůlí bylo zkušit ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu. Spatří potomstvo, bude dlouho*

živ a zdárně vykoná vůli Hospodinovu“ (Izajáš 53:10). Dobrý pastýř pro nás zemřel, ale Bůh jej opět vzkřísil k životu. Nyní sedí se svým Otcem na nebeském trůnu a chystá pro nás ono nádherné království. Podobenství končí krásným popisem pastýře, který svolává své přátele a sousedy, aby společně oslavili návrat ztracené ovce. To je obrazem andělů radujících se nad námi, když se vracíme zpět k Pánu. Buďme mu od nynějška na blízku!

ZTRACENÁ MINCE

Žena z příběhu o minci neměla sto ovcí – měla pouze deset mincí. Opravdu nemůžete vinit minci z toho, že spadla ze stolu, nebo jak říkají někteří komentátoři, že se niť, na níž žena nosila mince okolo krku, přetrhla a jedna z nich spadla na zem a zakutálela se do temného kouta.

Mince, stříbrňák, se neskutálela z podlahy, zůstala v domě. Rád bych věděl, zda to Ježíš řekl schválně, aby nás poučil o tom, že můžeme být stále „v Pravdě“, neboli v domě, ale zároveň být ztraceni? Je možné, že jsme v Kristově církvi, ale přesto nejsme vpravdě částí Krista. Naše místo v Království si nezasloužíme 100% docházkou na setkání nebo tím, že si Krista připomínáme každou neděli. Ať už děláme cokoli, ať je náš příspevek malý či velký, nemůžeme si spásu *zasloužit*. Spása je darem Božím, jak praví **Římanům 6:23**. Soudce zná naše srdce. Vidí, co možná tak bedlivě skrýváme před ostatními lidmi. Každou minutu každého dne tedy musíme přistupovat ke světu s myslí podobnou Kristově. Víím, že se nemůžeme modlit nebo přemítat o Kristu *pořád*. Jsem si však jistý, že Písmo praví, že musíme pohlížet na svět skrze své „ježíšovské brýle“. Musíme se snažit uvažovat tak, jak uvažoval on; v každé situaci se snažit ze sebe vydat to nejlepší a sdílet svou naději s těmi, které potkáváme. Tímto způsobem budeme také schopni přivést ke Kristu ostatní. Jaké úsilí vynaložila ona žena, aby našla svůj stříbrňák! Rozsvítila svíci, zametla dům a důkladně prohledala opravdu každý kout. Nakonec jej našla. Byl stále ještě v domě, ale ne na správném místě! Byla tak ráda, že jej našla, že svolala sousedy a uspořádala oslavu. Stříbrňák se našel!

Součástí Božího plánu je, že lidé mají vždy příležitost ke spáse. Dal nám svobodnou vůli a ukazatele, abychom si mohli vybrat. Na rozdíl od ovce nebo stříbrňáku máme jakožto lidé vyvinutý mozek, přístup k informacím a můžeme činit informovaná rozhodnutí. Vidíme, kolik lidí na světě ignoruje Boha a volí si cestu, která vede ke smrti. Ježíš řekl: „*Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí*“ (**Matouš 7:13-14**).

Ovce a mince jsou zproštěny viny; muži a ženy ne. Musíme se rozhodnout.

NA KONEC

Pán na závěr těchto nadmíru poučných podobenství uvádí ještě jedno delší, které obvykle nazýváme „Podobenství o ztraceném synovi“. Mělo by se spíš nazývat „Podobenství o dvou ztracených synech“, neboť ani jeden nekonal Boží vůli. Mladší syn Boha opustil, aby se posléze ke svému otci vrátil a prosil o odpuštění. Starší zůstal doma, byl však rozmrzelý a nazlobený a odmítl se podílet na oslavách, když se jeho mladší bratr s pokáním vrátil. Můžeme samozřejmě vidět podobnosti, co se týče lidí v Kristově době a v naší vlastní době, ale ponaučení je zde tím nejdůležitějším bodem. Bůh požaduje obojí – správné jednání i správné smýšlení, ne pouze jedno z nich.

Když nyní přistupujeme k lámání chleba a pití vína na památku Pána Ježíše Krista, modleme se, abychom byli posíleni a mohli začít nový život, abychom neodběhli od stáda, abychom se neodkutáleli a neschovali v temném koutě, abychom nezpůsobili našemu nebeskému Otci zármutek. Ježíš je „cesta, pravda a život“.